

Sikersorozat a -tv műsorán!

Vámpír- naplók

L. J. SMITH

ötlete alapján



*fine
selection* 

A vadászok: Fantom

L. J. Smith



Vámpír- naplók 8.

A vadászok: Fantom

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

Elena Gilbert selymes fűvön lépkedett, a nyirkos szálak lelapultak a talpa alatt. Vörös rózsákkal és lila szarkalábakkal teli virágágyások vették körbe, a feje fölötti lombátorról ragyogó lámpások lógtak. A szemközt lévő teraszon két fehér, íves, márványból faragott szökőkút pompázott, magasra lövellt belőlük a vízsugár. Minden gyönyörű, elegáns és valahonnan ismerős volt.

Ez Bloddeuwedd palotája – szólt egy hang Elena fejében. Ám amikor legutóbb itt járt, a mezőt zsúfolásig töltötték a nevető, táncoló bálozók. A vendégek eltűntek, bár hagytak nyomokat maguk után: a gyepet szegélyező asztalokon üres poharak szerteszét; egy széken ott maradt a ledobott selyemkendő; az egyik szökőkút szélén egy fél pár magas sarkú cipő árválkodott.

Valami más is furcsa volt. A múltkor még a Sötét Dimenzió tipikus, pokoli piros fénye világította meg a helyszínt, a kéket lilára, a fehérét rózsaszínre, a rózsaszínt pedig vérvörösre változtatta. Most tiszta fény ragyogott be mindent, és fehér telihold lebegett nyugodtan az égen.

Elena neszt hallott a háta mögött, és ijedten döbbent rá, hogy még sincs egyedül. Hirtelen ott termett egy sötét alak, és egyre közeledett.

Damon.

Hát persze hogy Damon, gondolta Elena mosolyogva. Ha valaki megjelenik előtte váratlanul, itt, szinte a világ végén – vagy legalábbis egy órával az után, hogy egy jó parti véget ért –, az csak Damon lehet. Milyen lélegzetelállító férfi volt, te jó ég. Fekete feketével: selymes fekete haj, éjfekete szempár, fekete farmer és puha bőrdzseki.

Ahogy találkozott a pillantásuk, Elenának szinte megállt a szíve örömeiben, hogy láthatja. A karjába vetette magát, átölelte a nyakát, érezte karja és mellkasa hajlékony, erős izmait.

– Damon! – szólt, valamiért remegett a hangja. Sőt, egész testében remegett, így Damon nyugtatóan simogatta a karját, vállát.

– Mi az, hercegnő? Ne mondd, hogy félsz! – Lustán somolygott, keze erősen, biztosan tartotta Elenát.

– Igenis, félek – felelte a lány.

– Na de mitől?

Elena egy pillanatra elbizonytalanodott. Aztán Damon arcához simította az arcát, és lassan azt mondta:

– Félek, hogy ez csak egy álom.

– Beavatlak egy titokba, hercegnő – súgta a fülébe. – Csak te meg én vagyunk itt valódiak. Minden más álom.

– Csak te meg én? – ismételte Elena; kellemetlen érzés kínozza, mintha elfelejtett volna valamit... vagy valakit. Egy szem hamu hullott a ruhájára, szórakozottan lesöpörte.

– Csak mi ketten számítunk, Elena – mondta Damon élesen. – Az enyém vagy. A tiéd vagyok. Az idők kezdete óta szeretjük egymást.

Hát persze. Biztosan ezért remeg: az örömtől. Damon az övé. Ő Damoné. Összetartoznak.

Egyetlen szót suttogott:

– Igen.

Damon ekkor megcsókolta.

Ajka selymesen puha volt, és ahogy a csókban összeforrtak, Elena hátrahajtotta a fejét, a férfi elé tárva a nyakát, várta a méhcsípésre emlékeztető szúrást, amelyet Damon foga már oly sokszor ejtett a bőrén.

Miután semmit sem érzett, kérdően kinyitotta a szemét. A hold ugyanúgy ragyogott, a levegőt betöltötte a rózsák illata. Damon finom metszésű vonásai azonban elsápadtak, sötét hajára és dzsekije vállára hamu hullott. Elena hirtelen rádöbbsent, miért kínozza kétség.

Jaj, ne! Jaj, ne!

– Damon! – zihálta. Kétségbeesetten nézett a férfi szemébe, kicsordult a könnye. – Te nem lehetsz itt, Damon. Te... meghaltál.

– Több mint ötszáz évvel ezelőtt, hercegnő. – Damon rávillanott a vakító mosolyát. Egyre csak hullott körülöttük a hamu, akár tömérdek apró, szürke esőcsepp, ugyanaz a szürke hamu, ami világokra és dimenziókra innen betemette Damon testét.

– Damon, te... halott vagy. Nem élőhalott, hanem... végleg.

– *Nem*, Elena... – Vibrálni, halványulni kezdett, akár egy kiégő villanykörte.

– De igen! A karomban haldokoltál... – Elena reménytelenül zokogott. Most már egyáltalán nem érezte Damon ölelését. A férfi lassan eltűnt a pislákoló fényben.

– Figyelj rám, Elena...

A lány már csak a holdfényt ölelte. Fájdalom mardosta a szívét.

– Csak hívnod kell! – szólt Damon hangja. – Csak hívj...

Hangja beleveszett a szélfúttá lombok susogásába.

Elena szeme kipattant. Gondolatai még nem tisztultak ki, de felfogta, hogy napfényben fürdő szobában van, és egy óriási varjú ül a

nyitott ablak párkányán. A madár oldalra biccentette a fejét, káro-
gott, élénk, kék szemmel nézte a lányt.

Hideg futott végig a hátán.

– Damon? – suttogta.

De a varjú csak kitárta szárnyát, és elrepült.

Kedves Naplóm!
 ITTHON VAGYOK! El se merem hinni, de tényleg így van.

Irtó fura érzéssel ébredtem. Nem tudtam, hol vagyok, és csak feküdtem itt, éreztem az ágynemű tiszta öblítőillatát, próbáltam rájönni, mitől tűnik az egész olyan ismerősnek.

Nem Lady Ulma házában voltam. Ott a legpuhább szaténba és a leglágyabb bársonyba burkolózva aludhattam, a levegőnek pedig tömjénillata volt. És nem is a panzióban voltam: Mrs. Flowers az ágyneműt valami fura szagú gyógynövényfőzetben mossa, ami Bonnie szerint védelmet és szép álmokat biztosít.

És egyszer csak rádöbbsentem: itthon vagyok. Az Örök betartották az ígéretüket! Hazahoztak.

Semmi sem változott, mégis más minden. A szoba ugyanaz, amiben csecsemőkorom óta alszom: a fényezett cseresznyefa öltözőasztalom és hintaszékem; a polcon ott a kis fekete-fehér plüsskutya, amit Matt tizenegyedikben nyert nekem a téli karneválon; redőnyös íróasztalom a rekeszeivel; az öltözőasztalom feletti díszes, antik tükör; és a Monet- meg Klimt-posztterek a washingtoni kiállításról, amelyre Judith néni vitt el. Még a hajkefém és a

fésűm is szépen egymás mellé van téve az öltözőasztalon. Minden a legnagyobb rendben.

Felkeltem, elvettem egy ezüst papírvágót az asztalról, és fölfeszítettem vele a beépített szekrényem egyik padlódeszkáját, így a jó öreg rejtkehelyemen, pontosan ott, ahova hónapokkal ezelőtt rejtettem, meg is találtam ezt a naplót. Az utolsó bejegyzést még az alapítók napja előtt írtam, novemberben, mielőtt... meghaltam. Mielőtt végleg elhagytam az otthonom. De most visszatértem.

Abban a bejegyzésben részletesen leírtam, hogyan terveztem visszaszerezni a másik naplót a Caroline-tól, amit fel akart olvasni az alapítók napi felvonuláson, tudva, hogy ezzel tönkretenné az életem. Másnap belefűlledtem a Wickery-folyóba, és vámpírként támadtam fel. Aztán ismét meghaltam, és emberként tértem vissza, majd elutaztam a Sötét Dimenzióba, és ezernyi kalandot éltem át. A régi naplóm pedig itt hevert, rám várva a szekrény padlója alatt, ahol hagytam.

A másik Elena, akit az Örök a többiek elméjébe plántáltak, végig itt volt, hónapokig járt iskolába, élt normálisan. Az az Elena nem írt a naplóba. Igazság szerint megkönnyebbültem. Hátborzongató lenne a saját kézírásommal lejegyzett beszámolókat olvasni olyan eseményekről, amelyekre nem is emlékszem. Bár hasznos is lehetett volna. Fogalmam sincs, Fell's Church lakosai szerint mi történt itt az alapítók napja óta.

Az egész város kapott még egy esélyt. A kicunék merő rosszindulatból elpusztították Fell's Churchöt. A szülők ellen fordították a gyerekeket, az emberek saját magukat és szeretteiket tették tönkre.

De most mintha mindez meg sem történt volna.

Ha az Örök hűek a szavukhoz, akkor akik meghaltak, most mind élnek: szegény Vickie Bennett és Sue Carson, akiket Katherine, Klaus és Tyler Smallwood ölt meg még a télen; a mogorva Tanner tanár úr; a kicunék ártatlan áldozatai. Én. Mind visszatértünk, mind újrakezdhettük.

Ráadásul, magam és a legkedvesebb barátaim – Meredith, Bonnie, Matt, drága Stefanom és Mrs. Flowers – kivételével senki sem tud róla, hogy bármi furcsaság történt volna az alapítók napja óta.

Mindannyian kaptunk még egy esélyt. Sikerült. Mindenkit megmentettünk.

Damont kivéve. Végül ő mentett meg minket, de mi nem tudtunk segíteni rajta. Bármilyen elszántan próbálkoztunk, bármilyen elkeseredetten könyörögtünk, az Örök képtelenek voltak visszahozni őt. És a vámpírok nem reinkarnálódnak. Nem kerülnek a Mennybe vagy a Pokolra, számukra nincs túlvilági lét. Egyszerűen... eltűnnek.

Elena egy pillanatra abbahagyta az írást, és mély levegőt vett. Szemét előntötték a könnyek, de ismét a napló fölé hajolt. El kell mesélnie a teljes igazságot, különben nincs semmi értelme a naplóírásnak.

Damon a karomban halt meg. Gyötrelmes volt végignézni, ahogy elveszítem. De Stefannak sosem árulom el, mit is éreztem valójában a bátyja iránt. Kegyetlenség volna... és mi értelme lenne most már?

Még mindig nem hiszem el, hogy meghalt. Senki sem volt Damonnál elevenebb... nála jobban senki sem szerette az életet. Most már sosem tudhatja meg...

Ebben a pillanatban kivágódott Elena szobájának ajtaja, és a lány torkában dobogó szívvel becsapta a naplót. A behatoló azonban csak a kishúga, Margaret volt, rózsaszín, virágmintás pizsamában, közepesen az égnek meredő kukoricaselyem hajával egy rigóra emlékeztetett. Az ötéves nem lassított, amíg el nem ért az ágyhoz, ott aztán a nővére vetette magát.

Ahogy a kislány ráugrott, Elenának elakadt a lélegzete. Margaret arca könnyes volt, csillogott a szeme, kis kezével belékapaszkodott.

Ő is ugyanolyan szorosan kapaszkodott a húgába, felemelte, beszívta a babasampon és a gyurma édes illatát.

– Hiányoztál! – mondta Margaret majdnem zokogva. – Elena! Úgy hiányoztál!

– Tessék? – Elena igyekezett könnyedén megszólalni, de maga is hallotta, hogy megremeg a hangja. Rádöbbsent, hogy nem látta – még csak nem is *látta* – a húgát már nyolc hónapja. Margaret azonban ezt nem tudhatta. – Annyira hiányoztam tegnap lefekvés óta, hogy csak úgy rohantál hozzám?

Margaret kissé elhúzódottnak tűnt, és rábámult. Ötéves, tiszta kék szemében olyan pillantás, olyan *mindentudó* pillantás ült, hogy Elena beleborzongott.

Margaret azonban egy szót sem szólt. Csak még szorosabban ölelte, összegömbölyödött, és fejét a nővére vállán nyugtatta.

– Rosszat álmodtam. Azt álmodtam, hogy elmentél. *Elhagytál*. – Az utolsó szót már csak nyöszörögte.

– Jaj, Margaret – mondta Elena, és magához ölelte a kislány meleg testét –, csak álom volt. Nem megyek sehova. – Lehunyta a szemét, és Margaretbe kapaszkodott, imádkozott, hogy tényleg csak rémálomról legyen szó, nem pedig arról, hogy a húgán nem fogott az Örök varázsigeje.

– Jól van, habcsókom, kapjuk össze magunkat! – mondta egy perccel később, és gyengéden megcsiklandozta Margaret oldalát. – Nem reggelizünk valami finomat? Süssek neked palacsintát?

Margaret felült, kék szeme elkerekedett, ahogy Elenára bámult.

– Robert bácsi süt gofrit – felelte. – *Mindig* gofrit süt vasárnap reggel. Elfelejtetted?

Robert *bácsi*. Ja, persze. A férfi elvette Judith nénit Elena halála után.

– Dehogy, nyuszikám! – mondta könnyedén. – Csak az ment ki a fejemből, hogy vasárnap van.

Tényleg, hallott is valakit a konyhában. És isteni illatot érzett. Beleszimatolt a levegőbe.

– Csak nem *szalonna*?

Margaret bólogatott.

– Versenyezzünk a konyháig!

Elena felkacagott, és kinyújtózott.

– Adj egy percet, hogy rendesen felébredjek! Lent találkozunk! *Ismét beszélhetek Judith nénival* – döbbszent rá hirtelen túlaradó örömmel.

Margaret leugrott az ágyról. Az ajtóban megállt, és visszanézett a nővére.

– Ugye tényleg lejössz? – kérdezte bizonytalanul.

– Tényleg – felelte Elena, erre Margaret elmosolyodott, és elindult a folyosón.

Ahogy a hűgát nézte, ismét lehengerelte, hogy milyen csodálatos második – sőt, igazából harmadik – esélyt kapott. Egy percre csak sütkérezett drága, kedves otthonában, eddig azt hitte, soha többé nem térhet vissza ide. Hallotta Margaret vékony hangját, vidáman csacsogott a konyhában, Robert mély dörmögése válaszolt neki.

Minden baja ellenére olyan *szerencsés*, hogy hazatérhetett. Mi lehetne ennél is csodásabb?

Könny szökött a szemébe, szorosan le is hunyta. Milyen *ostoba* gondolat! Mi lehetne ennél is csodásabb? Ha az ablakpárkányon ülő varjú Damon lett volna, ha Elena tudhatta volna, hogy a férfi csak rá vár valahol, készen arra, hogy rávillantsa lusta mosolyát, vagy épp szándékosan idegesítse, na, *az* ennél is csodásabb lett volna.

Elena kinyitotta a szemét, szaporán pislogott néhány másodpercig, hogy elűzze a könnyeket. Nem zuhanhat össze. Most nem. Nem akkor, amikor épp viszontláthatja a családját. Most mosolyogni, nevetni fog, és megöleli a családtagjait. Majd később összeomlik, átadja magát a mardosó fájdalomnak, és nem fojtja vissza a zokogást. Végül is bőven van ideje meggyászolni Damont, hiszen az elvesztése miatti fájdalom soha, de soha nem fog elmúlni.

A vakító reggeli napfény beragyogta a hosszú, kanyargós behajtót, amely a panzió mögötti garázshoz vezetett. Báránfelhőpamacsok úsztak a világoskék égen. E békés táj láttán szinte lehetetlen volt elhinni, hogy bármi rossz is történhetett itt valaha.

Mikor legutóbb itt jártam – gondolta Stefan, ahogy felvette a nap szemüvegét –, *mindez kopár pusztaság volt.*

Miután a kicunék uralma alá került, Fell's Church háborús övezet lett. Gyermekek fordultak szüleik ellen, kamaszlányok csonkították meg saját magukat, a város félig elpusztult. Vér folyt az utcán, fájdalom és szenvedés honolt mindenfelé.

Stefan mögött kinyílt a bejárati ajtó. Gyorsan megfordult, és látta, hogy Mrs. Flowers lép ki a házból. Az öregasszony hosszú, fekete ruhát viselt, szemét művirágokkal borított szalmakalap árnyékolta. Fáradtnak és megviseltnek tűnt, mosolya azonban, mint mindig, gyengéd volt.

– Stefan! – szólt. – Ma reggelre helyreállt a világ, annak rendje és módja szerint. – Közelebb lépett, felnézett a fiú arcára, átható kék szeméből sütött az együttérzés. Úgy tűnt, kérdezni szeretne valamit, de mintha az utolsó pillanatban meggondolta volna magát, és inkább azt mondta: – Meredith telefonált. Matt is. Akármilyen hihetetlen,

úgy tűnik, mind túléltek sértetlenül. – Egy pillanatra elhallgatott, majd megszorította a fiú karját. – Majdnem mind.

Valami fájdalmasan összeszorult Stefan mellkasában. Nem akart Damonról beszélni. Nem bírta, még nem. Inkább fejet hajtott.

– Óriási hálával tartozunk önnek, Mrs. Flowers! – mondta, gondosan megválogatva a szavait. – Ön nélkül esélyünk sem lett volna legyőzni a kicunékat, ön tartotta fel őket, ön védelmezte a várost oly sokáig. Örökre lekötelezett mindannyiunkat!

Mrs. Flowers még szélesebben mosolygott, egy még sosem látott gödröcske jelent meg az egyik orcáján.

– Nagyon köszönöm, Stefan – felelte ugyanolyan szertartásosan. – Megtiszteltetés volt a ti oldalatokon harcolni. – Sóhajtott, és megveregette a fiú vállát. – Bár lassan mégiscsak öregszem: ma legszívesebben egész nap a kerti székemben szunyókálnék. A gonosz elleni harc jobban megvisel, mint régen.

Stefan a karját nyújtotta, hogy lesegítse a tornác lépcsőjén, az asszony pedig ismét rámosolygott.

– Szólj Elenának, hogy elkészítem neki a kedvenc teasüteményét, amint képes elszakadni a családjától, hogy meglátogasson! – mondta, és a rózsakert felé indult.

Elena meg a családja. Stefan maga elé képzelte a szerelmét, amint az ölébe veszi a kis Margaretet, selymes szőke haja a vállára hullik. Elena kapott még egy esélyt, hogy igazi emberként éljen, és ez mindennél többet ért.

Elena Stefan hibájából veszítette el az első életét: a fiú teljesen biztos volt ebben, és mardosta a tudat. Katherine őmiatta jött Fell's Churchbe, és végzett is Elenával. Stefan ezúttal gondoskodik a lány védelméről.

Egy utolsó pillantást vetett a rózsakertben ülő Mrs. Flowersre, majd kihúzta magát, és belépett az erdőbe. Madarak csicseregtek az erdő szélén, ahová még bejutott a napfény, de Stefan sokkal beljebb igyekezett, a vén tölgyek és a sűrű aljnövényzet közé. Oda, ahol senki sem láthatta, ahol vadászhatott.

Pár kilométer után megállt egy kis tisztáson, levette a napszemüvegét, és hallgatózott. A közelben mozgást észlelt, valami megrecscent egy bokor alatt. Egy nyúl volt az, szíve hevesen vert, maga is reggelit keresett.

Stefan a nyúlra koncentrált az elméjét. *Gyere ide hozzám!* – gondolta kedvesen, meggyőzően. Érezte, hogy az állat egy pillanatra megdermed, majd lassan, üveges szemmel kiugrándozik a bokor alól.

Készségesen jött Stefan felé, majd még egy kis telepatikus ráhatás után megállt előtte. A fiú felemelte, a hátára fordította, hogy hozzáférjen puha nyakához, ahol pulzusa lüktetett. Némán bocsánatot kért az állattól, majd elhatalmasodott rajta az éhség, szemfoga kiélesedett. Feltépte a nyúl torkát, lassan itta a vért, igyekezett nem grimaszolni, ahogy megérezte az ízt.

Amíg Fell's Churchöt a kicunék fenyegették, Elena, Bonnie, Meredith és Matt ragaszkodtak hozzá, hogy belőlük táplálkozzon, tudva, hogy az emberi vér biztosítja a legtöbb erőt Stefannak a harchoz. Vérük szinte nem is e világi volt: Meredithé tüzes és erős; Matté tiszta és egészséges; Bonnie-é édes, akár a sütemény; Elenáé mámorító és életető. A nyúlvér undorító íze ellenére szemfoga bizsergett az emléktől.

Most azonban nem fog emberi vért inni, ezt elhatározta. Nem engedheti meg magának, még akkor sem, ha valaki önként ajánlkozik. Csak akkor, ha a barátait veszély fenyegeti. Fájdalmas lesz visszaszokni az emberiről az állatvérré; jól emlékezett, milyen volt

először leszokni az emberi vérről – fájó szemfog, émelygés, ingerlékenység, még tele gyomorral is az az érzet, hogy éheznek –, de nem volt más választása.

Amikor a nyúl szívverése leállt, Stefan óvatosan kihúzta belőle a fogát. Egy pillanatra a kezében tartotta az ernyedtet, majd a földre helyezte, és beborította levelekkel. *Köszönöm, apróság!* – gondolta. Még mindig éhes volt, de egy életet már elvett ma reggel.

Damon kinevette volna, Stefan szinte hallotta is. *A vajsztűű Stefan!* – gúnyolódna, fekete szeme kissé szeretettéljes megvetéssel hunyorogna az öccsére. – *Annyit vívódsz a lelkiismeretteddel, hogy lemaradsz a vámpírlét legjobb részeitől, te ostoba!*

Mintha a gondolataival idézte volna meg, egy varjú káromgott a feje fölött. Stefan egy másodpercig teljesen arra számított, hogy a madár a föld felé zuhan, és átváltozik a bátyjává. Mivel semmi sem történt, aprót nevetett a saját butaságán, de meglepődött, mert inkább kissé sírósan hangzott.

Damon már nem tér vissza. A bátyjának vége. Több évszázadnyi keserűség volt közöttük, de végre elkezdtek rendbe hozni a kapcsolatukat, összefogtak, hogy megküzdjenek a gonosszal, amelyet mint-ha örökké vonzott volna Fell's Church, összefogtak, hogy megvédjék tőle Elenát. Damon azonban meghalt, és Stefan magára maradt a feladattal, hogy megvédje a lányt és a barátait.

A félelem szűként rága belülről. *Rengeteg* veszély fenyegette őket. Az emberek olyan *sebezhetőek*, és már Elenának sem volt különleges ereje, így ugyanolyan sebezhetővé vált ő is.

Ettől a gondolattól megfordult vele a világ, és azonnal futásnak eredt. Egyenesen a lány háza felé tartott, az erdő túloldalára. Most már az ő felelőssége Elenára vigyázni. Nem hagyja, hogy valaha is bármi bántódása essék.

Az emeleti folyosó majdnem ugyanolyan volt, mint Elena emlékeiben: perzsaszőnyeggel borított fényes, sötét fapadló, néhány asztalka műtűrökkel és fényképekkel, egy kanapé a bevezető útra néző nagy kilátóablak közelében.

Elena azonban félúton a lépcső felé megtorpant, észrevett valamit, ami eddig nem volt ott. Az egyik kisasztalon lévő ezüstkeretes fotók között volt egy kép róla, Meredithről és Bonnie-ról, szorosan egymás mellett, szélesen vigyorogva ballagási talárban meg sipkában, büszkén lóbálták érettségi bizonyítványukat. Elena felvette a képet, közelebről szemügyre vette. Elballagott a középiskolából.

Furcsa volt ezt a *másik* Elenát látni, le sem tudta venni róla a szemét, ahogy elegáns francia kontyba fogott szőke hajával, az izgalomtól kipirult hamvas arcbőrével mosolygott a legjobb barátnőivel, és a lány mindebből semmire sem emlékezett. Ez a másik Elena olyan gondtalannak tűnt, csordultig örömmel, reménnyel, jövőről szőtt elképzelésekkel. Ennek az Elenának fogalma sem volt a Sötét Dimenzió borzalmairól, vagy arról, milyen pusztítást végeztek a kicunék. Ez az Elena *boldog* volt.

Gyorsan megsejmelte a fotókat, és talált még néhányat, amelyet még nem látott. Úgy tűnik, ez a másik Elena a Hóbál királynője lett, pedig a lány emlékezett, hogy azt a címet a halála után Caroline nyerte el. Ezen a képen azonban halványlila selyemben Elena királynő tündökölt, körülötte udvarhölgyei: Bonnie fodros és aranyos volt fényes kék taftruhájában; Meredith elegáns feketében; a vörösesharna hajú Caroline bosszúsnak tűnt, szűk, ezüstös ruhája igen keveset bízott a képzeletre; Sue Carson csinos volt halvány rózsaszín ruhájában, egyenesen a fényképezőgépbe mosolygott, nagyon is életben volt. Ismét könny szökött Elena szemébe.

Megmentették. Elena, Meredith, Bonnie, Matt és Stefan megmentették Sue Carsont.

Aztán Elena egy másik fényképre pillantott, amelyen Judith néni állt hosszú, csipkés menyasszonyi ruhájában, Robert büszkén feszített mellette szmokingban. Ott volt velük a másik Elena, láthatóan nyoszolyólányként, levélzöld ruhában, rózsaszín rózsacsokorral. Mellette Margaret állt, fényes szőke fejecskéjét szégyenlősen lehajtott, fél kézzel Elena ruhájába kapaszkodott, bő szoknyás, fehér koszorúslány-öltözékén széles zöld selyemöv díszelgett, másik kezében pedig egy kosár rózsaszirmot szorongatott.

Elena reszkető kézzel tette le a képet. Úgy tűnt, mind nagyon jól érezték magukat. Kár, hogy ő lemaradt róla.

Odalent üveg koccant az asztalon, és hallotta Judith néni nevetését. Félretéve új múltja furcsaságait, amelyeket még meg kell ismernie, Elena lesietett a lépcsőn, hogy köszöntse a jövőjét.

Az ebédlőben Judith néni narancslevet töltött egy kék kancsóból, míg Robert résztát kanalizott a gofrisütőre. Margaret a széke mögött térdelt, heves párbeszédet adott elő a plüssnyuszija és játéktigrise között.

Az öröm csordultig töltötte Elena szívét, szorosan átölelte Judith nénit, és körbeforgatta. A narancslé nagy ívben spriccelt szét a padlón.

– Elena! – dorgálta a néni, félig nevetve. – Mi ütött beléd?

– Semmi! Csak szeretlek, Judith néni – felelte a lány, és még szorosabban ölelte. – Nagyon!

– Ó, Elena! – nézett rá gyöngéden nénikéje. – Én is szeretlek.

– És milyen gyönyörű napunk van – szólt Elena, ahogy arrébb perdült. – Gyönyörű nap az életre. – Puszt nyomott Margaret szőke hajára. Judith néni a papírtörlőért nyúlt.

Robert megköszönte a torkát.

– Vethetjük úgy, hogy megbocsátottad a múlt hétvégi büntetést?
Hoppá! Elena törte a fejét a válaszon, de miután hónapokig egyedül élt, Judith néni és Robert büntetése nevetségesnek tűnt. De azért elkerekítette a szemét, és kellően bűnbánó arckifejezést öltött.

– Őszintén sajnálom, ami történt. Soha többé nem fog előfordulni. – *Bármiről legyen is szó.*

Robert láthatóan felengedett.

– Szót se többet róla! – mondta nyilvánvaló megkönnyebbüléssel. Forró gofrit csúsztatott Elena tányérjára, és odanyújtotta neki a szirupot. – Terveztél mára valamit?

– Stefan értem jön reggeli után – felelte a lány, majd elhallgatott. Mikor legutóbb beszélt Judith nénivel, a katasztrofális alapítók napi felvonulása után, a nagynénikéje és Robert határozottan Stefan-ellenesek voltak. A város nagy részével egyetemben azzal gyanúsították, hogy ő a felelős Tanner tanár úr haláláért.

Ebben a világban azonban láthatóan semmi bajuk nem volt Stefannal, mert Robert egyszerűen bólintott. Aztán Elenának eszébe jutott, hogy ha az Örök megtették, amit kért, akkor Tanner tanár úr életben van, tehát nem is gyanúsíthatták Stefant a megölésével... Jaj, minden olyan *zavaros* lett!

Folytatta hát:

– Lógunk a városban, talán összefutunk Meredithszel meg a többiekkel. – Alig várta, hogy láthassa a várost a régi fényében, biztonságban, és hogy Stefannal lehessen, végre egyszer nem valami szörnyű gonosz ellen küzdve, csak normális párként.

Judith néni vigyorgott.

– Szóval még egy lustálkodós nap, mi? Örülök, hogy kiélvezed a nyarad, mielőtt egyetemre mennél, Elena. Egész évben szorgalmasan tanultál.

– Ühüm – felelte Elena semmitmondóan, és nekiesett a gofrijának. Remélte, hogy az Örök bejuttatták a Dalcrestbe, a pár órára lévő kis egyetemre, ahogy kérte.

– Ülj az asztalhoz, Maggie! – mondta Robert, miközben megvajazott neki egy gofrit. Margaret felmászott a székre, és Elena mosolygott a férfi arcára kiült gyengédség láttán. Nyilvánvalóan a saját kislányának tekintette Maggie-t.

Margaret elkapta a nővére pillantását, felmordult, és felé lökte a játéktigrist az asztalon. Elena összeresztett. A kislány vicsorgott, arca egyszeriben elvadult kifejezést öltött.

– Meg akar enni a nagy fogával! – mondta Margaret, gyermeki hangja durvára változott. – Mindjárt *elkap!*

– Margaret! – dorgálta Judith néni. Elena megborzosongott. Margaret pillanatnyi vadsága a kicunékre emlékeztette, az általuk megörjített lányokra. Ám a húga szélesen elvigyorodott, és a tigris orrát nővére karjához dörgölte.

Csöngettek. Elena magába tömte az utolsó falat gofrit.

– Itt van Stefan! – mondta teli szájjal. – Sziasztok! – Megtörölte a száját, és megnézte a haját a tükörben, majd ajtót nyitott.

Stefan állt az ajóban; fess volt, mint mindig. Elegáns, olasz vonások, magasan ülő arccsont, klasszikus egyenes orr, érzéki ívű száj. Fél kezében lazán lógatta napszemüvegét, levélzöld szeméből tiszta szerelem sugárzott Elenára. A lány szája akaratlanul is széles mosolyra húzódott.

Jaj, Stefan – mondta gondolatban a fiúnak –, annyira, annyira szeretlek! Olyan csodás itthon lenni. Egyre csak arra gondolok, mennyire hiányzik Damon, és hogy bárcsak másként tettünk volna valamit, akármit, hogy sikerüljön megmentenünk... nem mintha szeretnék nem rá gondolni... de nem tehetek róla, boldog is vagyok!

Ácsi! Olyan érzése támadt, mint amikor hirtelen fékezéskor az embert visszarántja a biztonsági öv.

Elena elküldte ugyan Stefannak a szavakat, és velük együtt egy nagy hullám gyengédséget meg szerelmet, válasz azonban nem érkezett, sem viszonzott érzelm. Mintha láthatatlan fal húzódott volna közte és Stefan között, meggátolva, hogy szavai elérjenek a fiúhoz.

– Elena? – kérdezte Stefan hangosan, lelohadó mosollyal.

Ó! Elenának erről fogalma sem volt. Eszébe sem jutott.

Amikor az Örök elvették az erejét, biztosan *mindent* elvettek. Még a Stefannal összekötő telepaticus kapcsolatát is. Nem egyszerre... Biztos volt benne, hogy még az után is, hogy Bonnie-val megszakadt a kapcsolata, hallotta Stefant, el tudta érni az elméjét. Mostanra azonban végleg odalett.

Előrehajolt, megragadta Stefan ingét, magához húzta a fiút, és szenvedélyesen megcsókolta.

Hála istennek! – gondolta, ahogy elöntötte az ismerős, megnyugtató érzet, amint elméjük összefonódik. Stefan ajka csókolózás közben mosolyra húzódott.

Azt hittem, elveszítettelek – gondolta Elena –, *hogy többé már így sem érhetlek el.* Tudta, hogy volt telepaticus kapcsolatukkal ellentétben gondolatai így nem szavakként, hanem képekben, érzelmekként érik el Stefant. A fiútól szavak nélküli, apadhatatlan szerelem áradt felé folyamatosan.

Valaki nyomatékosan megköszörülte mögöttük a torkát. Elena vonakodva eleresztette Stefant, és ahogy megfordult, látta, hogy Judith néni figyeli őket.

Stefan feszegve, elvörösödve kihúzta magát, kissé nyugtalanul nézett. Elena elvigyorodott. Imádta, hogy Stefan megjárta a poklok poklát – szó szerint –, de az ő nagynénjét még mindig fél felbosszantani.

A fiú karjára tette a kezét, próbált üzenni neki, hogy Judith néni most már elfogadja a kapcsolatukat, az asszony meleg mosolya és üdvözlete azonban magáért beszélt.

– Szervusz, Stefan! Ugye hazaérsz hatra, Elena? – kérdezte Judith néni. – Robertnek sokáig fog tartani a megbeszélése, úgyhogy gondoltam, te, Margaret meg én csaphatnánk egy csajos estét. – Reménykedve, mégis habozva tette fel a kérdést, mintha egy olyan ajtón kopogtatna, amelyet becsaphatnak előtte. Elenának görcsbe rándult a gyomra a büntudattól. *A nyáron kerültem Judith nénit?*

El tudta képzelni, hogy ha nem halt volna meg, talán alig várta volna, hogy nekivághasson a nagybetűs életnek, és idegesítette volna a család, aki otthon, biztonságban szerette volna tudni. Ez az Elena azonban okosabb volt ennél: tudta, milyen szerencsés, hogy Judith néni és Robert részei az életének. És úgy tűnt, ennek az Elenának sok mindent kell jóvátennie.

– Remekül hangzik! – felelte vidáman, tündöklő mosolyt villantva. – Meghívhatom Bonnie-t és Mereditht is? Tuti imádnának egy csajos estét. – És nem lenne rossz, gondolta, a barátnőivel lenni, akiknek hozzá hasonlóan fogalmuk sincs, mi történt Fell's Churchnek ebben a verziójában.

– Csodás – mondta Judith néni, boldogabbnak és nyugodtabbnak tűnt. – Jó mulatást, fiatalok!

Ahogy Elena kilépett a házból, Margaret kiszaladt a konyhából.

– Elena! – kiáltotta, és szorosan átölelte a derekát. A lány lehajolt, és megpuszilta húga feje búbját.

– Később találkozunk, nyuszikám! – mondta.

Margaret intett Elenának és Stefannak, hogy térdeljenek le, majd a fülükhöz hajolt.

– De most el ne felejtsetek visszajönni! – suttogta, mielőtt visszament volna a házba.

Elena egy másodpercig dermedten térdelt. Stefan megszorította a kezét, felhúzta, és a lány még a telepatikus kapcsolatuk nélkül is tudta, hogy ugyanarra gondolnak.

Miután elindultak a háztól, Stefan a vállánál fogva maga felé fordította. Elena szemébe nézett, majd közelebb hajolt hozzá és lágy csókot nyomott az ajkára.

– Margaret kislány – mondta határozottan. – Lehet, hogy csak azt nem akarja, hogy elköltözzön a nővére. Talán aggódik, mert hamarosan egyetemre mész.

– Talán – suttogta Elena, ahogy Stefan átkarolta. Belélegezte friss, erdőt idéző illatát, érezte, hogy lélegzése lelassul, gyomorgörccse feloldódik.

– És ha baj van – mondta lassan –, azt is megoldjuk. Mint mindig. Most viszont meg akarom nézni, mit kaptunk az Öröktől.

Felenát leginkább az apró változtatások lepték meg. Azt várta az Öröktől, hogy állítsák helyre Fell's Church városát. Azok így is tettek.

Amikor legutóbb látta a várost, a házak jó egynegyede romokban hevert. Leégtek vagy összedőltek, egyes épületek teljesen elpusztultak, másoknak egy része még állt, rendőrségi szalag lifegett gyászosan a bejáratuk maradákn. A tönkretett otthonok körül, fölött furcsán nőttek-nyújtóztak a fák és bokrok, indák kúsztak a romokon, így a városka utcái ősi dzsungelnek tűntek.

Fell's Church most – nagyjából – olyan volt megint, amilyenek Elena emlékezett rá. Egy képeslapra illő, tökéletes déli kisváros, amelyben a nagy tornácú házakat figyelmesen gondozott virágos kertek és nagy, vén fák vették körül. Tűzött a fény, a meleg levegő egy újabb forró, párás virginiai nyári napot ígért.

Néhány saroknyiról fojtottan odáig hallatszott egy fűnyíró berregeése, és frissen vágott fű illata töltötte be a levegőt. A sarki házban lakó Kinkade gyerekek felállították a hálót, és lelkesen tollasoztak; a legkisebb leányka integetett Elenának és Stefannak, ahogy elmentek mellettük. Élete eddigi összes hosszú, júliusi napjára emlékeztette a lányt minden.

Azonban nem egy az egyben kérte vissza a régi életét. Azt akarta, hogy Fell's Church olyan legyen, amilyen most, hónapokkal később lett volna, ha Elena végzős középiskolai évének kezdetén nem jelent volna meg a városban a gonosz.

De eszébe sem jutott, milyen kikökkentő lesz a sok apró változás. A következő utcában álló, koloniális stílusban épült kis ház meglepő módon rózsaszínben pompázott, az előtte lévő öreg tölgyfát pedig kivágták, virágos bokor került a helyére.

– Nahát! – fordult Elena Stefanhoz, ahogy elmentek a ház mellett. – Mrs. McCloskey biztosan elhunyt vagy idősök otthonába költözött. – A fiú értetlenül nézett rá. – Ő biztosan nem hagyta volna ilyen színűre festeni a házát. Biztosan új lakók költöztek ide – magyarázta, és kissé megborzongott.

– Mi a baj? – kérdezte Stefan azonnal, szokás szerint tökéletesen átérezte a hangulatát.

– Semmi, csak... – Elena mosolyogni próbált, és a füle mögé simított egy selymes hajtincset. – Gyerekkoromban mindig adott nekem sütit. Fura rádöbbenni, hogy talán természetes halált halt, mi alatt mi nem voltunk itt.

Stefan bólintott, és némán sétáltak tovább, Fell's Church kis belvárosába. Elena épp szólni akart, hogy a kedvenc kávézójából drogéria lett, ám ehelyett megragadta a fiú karját.

– Stefan! *Nézd!*

Isobel Saitou és Jim Bryce jött feléjük.

– Isobel! Jim! – kiáltotta a lány boldogan, és odaszaladt hozzájuk. Isobel azonban sóbálvánnyá vált, amikor megölelte, Jim pedig furcsán nézett rá.

– Ööö... szia... – szólt Isobel tétovázva.

Elena azonnal hátralépett. *Hoppá!* Lehet, hogy *ebben* az életben nem is ismeri Isobelt? A régiben együtt jártak iskolába. Jim randizott párszor Meredithszel, mielőtt Isobellel kezdett volna járni, bár Elena nem ismerte valami jól. Ám az lehet, hogy mielőtt a kicunék a városba érkeztek volna, egy szót sem szólt a csendes, szorgalmas Isobel Saitou-hoz.

Elena agya vadul pörgött, igyekezett kitalálni, hogy kerüljön ki ebből anélkül, hogy örülnék tűnjön. Lelkét azonban elárasztotta a boldogság, képtelen volt nagyon komolyan venni a problémát. Isobelnek *semmi* baja. Annyit szenvedett a kicunék miatt: szörnyűségeken összeszurkálta magát, és olyan durván elmetszette a nyelvét, hogy még a rontástól megszabadultan is akadozva beszélt. Még rosszabb, hogy a kicune istennő végig Isobelék házában élt: a nagymamának adta ki magát.

És szegény Jim... Miután Isobel megfertőzte, Jim is pusztítani kezdte önmagát, a saját húsát rágta le. Most mégis itt állt előttük, olyan jóképűen és gondtalanul – bár egy kicsit értetlenül –, mint azelőtt.

Stefan szélesen elmosolyodott, Elena pedig nem bírta abbahagyni a kuncogást.

– Bocs, srácok, én csak... úgy örülök, hogy ismerős arcokat látok a suliból. Azt hiszem, máris hiányzik a jó öreg Robert E. Lee Gimnázium. Ki hitte volna?

Elég gyenge kifogás volt, de Isobel és Jim mosolyogva rábólintottak. Jim esetenül megköszöri a torkát, és azt mondta:

– Igen, egész jó év volt, mi?

Elena ismét nevetett. Nem bírta megállni. *Jó év.*

Néhány percre még csevegtek, aztán Elena könnyeden megkérdezte:

– Nagymamád hogy van, Isobel?

A lány értetlenül nézett rá.

– A nagymamám? – kérdezett vissza. – Biztos valaki más nagyijára gondolsz. Nekem évekkkel ezelőtt meghalt mindkét nagymamám.

– Jaj, bocs, tévedtem. – Elena elköszönt, és sikerült türtőztetnie magát, amíg Isobel és Jim hallótávolságon kívül nem értek. Aztán megragadta Stefan karját, maga felé húzta a fiút, és hevesen megcsókolta. Érezte, hogy boldogság és örömujjongás áramlik közöttük.

– *Sikerült!* – lelkenedett a csók után. – Jól vannak! És nem csak ők. – Kijózanodva felnézett a fiú zöld szemébe, amely egyszerre volt komoly és kedves. – Valami nagyon fontosat és csodásat tettünk, igaz?

– Igaz – helyeselt Stefan, de Elenának akaratlanul is feltűnt a komorság a hangjában.

Kéz a kézben sétáltak, és anélkül, hogy megbeszélték volna, a város széle felé indultak, átmentek a Wickery-hídon, fel a dombra. Elértek a temetőbe, elhaladtak a romtemplom mellett, ahol Katherine valaha bujkált, le a kis völgybe, ahová az újabb sírok kerültek.

Elena és Stefan leültek a gondosan lenyírt fűbe, a „Gilbert” feliratú nagy márvány sírkő elé.

– Szia, anya! Szia, apa! – suttogta a lány. – Ne haragudjatok, hogy ilyen sokáig nem jöttem!

Régi életében sokszor meglátogatta a szülei sírját, csak hogy beszéljen hozzájuk. Úgy érezte, valahogy meghallják, hogy a létezés bármely magasabb fokára léptek is, onnan drukkolnak neki. Mindig jobban érezte magát, miután megosztotta velük a problémáit, és mielőtt ilyen bonyolulttá vált az élete, mindent el is mesélt nekik.

Kinyújtotta a kezét, gyengéden megérintette a sírkőre vésett neveket és dátumokat. Lehajtotta a fejét.

– Én tehetek a halálukról – mondta. Stefan tiltakozón hümmögött, erre Elena feléje fordult. – *Igenis* én – erősködött, csípett a szeme. – Az Örök megmondták.

Stefan sóhajtott, és megcsókolta a homlokát.

– Az Örök *téged* akartak megölni – felelte. – Hogy besorozzanak. Ehelyett véletlenül a szüleidet ölték meg. Annyira a te hibád, mint-ha rád lőttek volna, de elhibázták.

– De a kritikus pillanatban eltereltem apám figyelmét, és balesetet okoztam – mondta Elena, és összegörnyedt.

– Ezt állítják az Örök – felelte Stefan. – De ők úgy fogalmaznak, hogy ne az ő hibájuknak tűnjön. Nem szeretik bevallani, hogy követnek el hibát. A tény az, hogy a szüleid halálát okozó baleset nem történt volna meg, ha nincsenek ott az Örök.

A lány lehajtotta a fejét, hogy elrejtse könnyes szemét. Azt gondolta, Stefannak igaza van, de akkor sem bírta elhallgattatni a fejében zúgó *éntehektekrőlaéntehektekrőla* kórust.

Ibolya nőtt tőlük balra, szedett néhányat meg egy marék boglárkát. Stefan csatlakozott hozzá, egy sárga, harang alakú virágokkal teli szár sasfüvet hozott a lány kis vadvirágcsokrához.

– Damon sosem bízott az Örökben – mondta halkan. – Nem csoda, nem tartják valami sokra a vámpírokat. De amúgy is... – Egy közeli sírkő mellett növény, magas szál vadmurokért nyúlt. – Damon remek érzékkel szagolta ki a hazugságot, akár magának hazudott valaki, akár másnak. Gyerekkorunkban volt egy tanítónk, nem is akárki, egy pap, akit én kedveltem, apám is bízott benne, Damon viszont utálta. Amikor a pasas lelépett apám aranyával és egy környékbeli fiatal hölgygel, egyedül Damon nem volt meglepve.

– Stefan Elenára mosolygott. – Azt mondta, hogy a papnak a szeme se állt jól. Hogy túl mézesmázosan beszélt. – A fiú vállat vont. – Apámnak és nekem semmi sem tűnt fel. De Damonnak igen.

Elena tétován elmosolyodott.

– Mindig rájött, ha nem voltam vele teljesen őszinte. – Hirtelen bevillant egy emlék: Damon mély, sötét tekintete rabul ejti az övét, pupillája kitágul, akár egy macskáé, lehajtja a fejét, hogy ajkuk összeérjen. Elena elkapta a pillantását Stefan kedves, zöld szeméről, ami annyira különbözött Damon sötét tekintetétől, és a virágok köré csavarta a murok vastag szárát. Az így összekötött csokrot a szülei sírjára helyezte.

– Hiányzik – mondta Stefan halkan. – Volt idő, amikor azt hittem... Amikor megkönnyebbültem volna, hogy meghalt. De annyira örülök, hogy kibékültünk, hogy megint testvérek lettünk a halála előtt. – Gyengéden megfogta a lány állát, és felemelte a fejét, hogy tekintetük ismét találkozzon. – Tudom, hogy szeretted őt, Elena. Semmi baj. Nem kell titkolnod.

Elenának fájdalmában elakadt a lélegzete.

Mintha egy sötét lyuk tátongott volna a belsejében. Nevetett, mosolygott, álmélkodott a helyrehozott város láttán; szerette a családját; de közben egyre kínozza a tompa fájdalom, ez a szörnyű veszteségérzet.

Végre hagyta kibuggyanni a könnyeit, és Stefan karjába vetette magát.

– Ó, szerelmem! – csuklott el Stefan hangja, és együtt sírtak, egymás melegségében vigasztalódva.

Sokáig hullott a hamueső. Mire elállt, a Seholföld kis holdját beleperte a vastag, tapadós porréteg. Itt-ott opálos fényű folyadék gyűlt

tócsába az elszenesedett feketeségen, egy olajfolt festett rá szivárványt.

Semmi sem mozdult. Most, hogy a Nagy Fa elporladt, semmi sem élt a helyén.

Mélyen a pusztulásba döntött hold felszíne alatt egy test hevert. A férfi megmérgezett vére nem áramlott, teste mozdulatlanul, érzéstelenül, vakon hevert. A bőrét átitató folyadék azonban táplálta, és a mágikus lét lassú pulzusa állhatatosan lüktetett benne.

Időről időre felpisláskolt benne az öntudat szikrája. Elfelejtette, hogy kicsoda, és hogy hogyan halt meg. De mélyen belül szólt egy hang, egy lágy, kedves hang, amelyet jól ismert, és azt mondta: *Most már hunyd le a szemed! Aludj el szépen! Aludj el! Aludj!* Megnyugtató volt, és öntudata utolsó szikrája igyekezett még egy pillanatig ébren maradni, csak hogy hallhassa. Nem jutott eszébe, kinek a hangja az, bár valamiért napsütésre, aranyra és lazúrkőre emlékeztette.

Aludj! Elfáradt, az utolsó szikra is elhalványult, de semmi baj. Minden meleg és kényelmes, és most már készen áll, hogy elaludjon. Ez a hang majd elvezeti oda, ahol... ahová tart, bárhol is legyen az.

Ahogy az öntudat szikrája végleg kialudni készült, egy másik hang – egy élesebb, parancsolóbb hang, olyasvalaki hangja, aki hozzászólt, hogy engedelmeskednek az utasításainak – szólalt meg benne.

A lánynak szüksége van rád. Vészélyben van.

Nem alhat el. Még nem. A hang fájdalmasan húzta magával, az élethez kötötte.

Metsző hirtelenséggel rázkódott meg minden. Mintha kiszakították volna a gyengéd, kellemes helyről, egyszeriben dermesztő hideg lett. Mindene fájt.

A mélyen a hamuba temetett ujjak megrándultak.

– **I**zgatott vagy, hogy Alaric holnap érkezik? – kérdezte Matt.
 – Azt a Celia nevű kutatónőt is magával hozza, ugye?
 Meredith mellkason rúgta.

– Aú! – Matt hátratántorodott, védőöltözete ellenére is elállt a lélegzete. Meredith megperdült és oldalba rúgta, a fiú térdre esett, alig bírta felemelni a kezét és kivédeni egy arcát megcélzó ütést.

– Aú! – ismételte. – Meredith, időt kérek, jó?

A lány kecses tigrisállásba ereszkedett, hátul lévő lábán nyugodott a testsúlya, az elől lévővel lábujjhegyre állt. Arca nyugodt volt, tekintete higgadt, éber. Úgy festett, mint aki az első hirtelen mozdulatra Mattre veti magát.

Amikor megérkezett, hogy Meredithszel mérkőzzön – hogy segítsen neki formában tartani démonvadászkészségeit –, Matt nem értette, miért kap sisakot, fogvédőt, kesztyűt, lábszárvédőt és mellyényt, míg a lány csak sima fekete tréningruhát viselt.

Most már értette. Esélye sem volt akár egyetlen ütést mérni Meredithre, az meg kegyetlenül elverte. Benyúlt a mellénye alá, és gyászosan masszírozta az oldalát. Remélte, hogy nem repedt el a bordája.

– Folytathatjuk? – kérdezte a lány, és kihívóan megemelte szemöldökét.

– Könyörgök, Meredith, ne! – Matt megadóan felemelte a kezét.
– Tartsunk szünetet! Úgy érzem, mintha órák óta ütlegetnél.

Meredith a család pihenőhelyiségének sarkában lévő kis hűtőhöz lépett, egy üveg vizet dobott a fiúnak, majd leült mellé a szőnyegre.

– Bocs! Lehet, hogy egy kicsit elragadtott a hév. Még sosem mérköztem baráttal.

Miközben nagyot kortyolt a hűvös italból, Matt körülnézett, majd megrázta a fejét.

– Nem tudom, hogy bírtál ilyen sokáig titkolózni erről a helyről. – Az alagsori helyiséget tökéletes edzőteremmé alakították át: dobócsillagok, kések, kardok és különféle botok függtek a falon; bokszsák lógott az egyik sarokban, egy másikba pedig kipárnázott bábut támasztottak. A padlón birkózószőnyegek feküdtek, az egyik falat tükör borította. A szemközti fal közepén függött a harci karó: egy különleges fegyver a természetfölötti elleni küzdelemre, amely generációról generációra szállt Meredith családjában. Halálos volt, de ránézésre elegáns, markolatát drágakövekkel rakták ki, két végét ezüst, fa és fehér kőrisszegecsek, valamint méreggel töltött tűk borították. Matt gyanakodva nézegette.

– Hát – felelte Meredith, elfordítva a pillantását –, a Suarez család mindig is remekül titkolózott. – Nekiállt egy taekwondo formagyakorlatnak: L alakú készenléti állás, keresztezett alkarral hárítás, támadóállás, majd ellentétes oldali, középső szekcióra irányuló ütés. Könnyed mozgásával, sötét tréningruhájával egy karcsú, fekete macskára emlékeztetett.

Néhány másodperccel később Matt visszacsavarta a flakon kupakját, talpra vergődött, és elkezdte utánozni a lány mozdulatait. Kettős, előre irányuló rúgás bal lábbal, bal oldali belső hárítás, dupla öklös ütés. Tudta, hogy egy ütemmel le van maradva, lassúnak és

bénának érezte magát Meredithhez képest, de összevont szemöldökkel koncentrált. Mindig is jó sportoló volt. Ezt is képes megtanulni.

– Egyébként meg egyszerűen nem hívtam le senkit a pincébe – mondta Meredith félmosollyal egy gyakorlat végeztével. – Annyira nem volt nehéz eltitkolni. – A tükörben figyelte Mattet. – Nem, alul háríts a bal kezeddal, felül meg a jobbal, így! – Ismét megmutatta a mozdulatot; a fiú utánozta.

– Oké, értem – felelte Matt, csak fél füllel figyelt a szavakra, inkább a beállásra összpontosított. – De *nekünk* akkor is elmondhattad volna. Mi vagyunk a legjobb barátaid. – Bal lábbal előrelépett, és utánozta Meredith hátulra irányuló könyökcsapását. – Legalábbis a Klausszal és Katherine-nel történtek után elmondhattad volna – helyesbített. – Előtte biztosan örültek nézünk.

Meredith vállat vont, és leengedte a kezét. Matt szintúgy, csak azután jött rá, hogy a mozdulat nem a taekwondo formagyakorlat része.

Egymás mellett álltak, mindketten a másikat nézték a tükörben. Meredith hűvös, elegáns arca sápadt és beesett volt.

– Úgy neveltek, hogy tartsam a legnagyobb titokban a család démonvadász-hagyományát – mondta. – Eszembe sem jutott, hogy *bárkinek* is elmondjam. Még Alaric se tudja.

Matt elfordult Meredith tükörképétől, és magára a lányra meredt. Alaric és Meredith szinte *jegyben* jártak. Mattnek még sosem volt ilyen komoly kapcsolata – Elena volt az egyetlen lány, akibe már majdnem szerelmes lett, de annak persze már annyi –, viszont úgy hitte, hogy ha az ember odaadja valakinek a szívét, akkor annak mindent elmond.

– Alaric nem paranormális dolgokat kutat? Szerinted ő nem értene meg?

Meredith a homlokát ráncolva ismét vállat vont.

– Talán – felelte ingerülten, elutasítóan –, de ugyanannyira nem akarom, hogy engem vizsgáljon vagy kutasson, amennyire azt sem, hogy kiakadjon. De mivel te és a többiek már tudjátok, neki is el kell mondanom.

– Hm! – Matt ismét fájós oldalát dörzsölte. – Ezért estél nekem ilyen agresszíven? Mert aggaszt, hogy el kell neki mondanod?

A lány a szemébe nézett. Még mindig feszült volt az arca, de pajos fény csillant a tekintetében.

– Agresszíven? – kérdezte édesen, és ismét felvette a tigrisállást. Matt szája széle mosolyra görbült. – Ez csak a bemelegítés volt!

Elena kissé megdöbbsen és elborzadt, amikor meglátta, miféle éttermet választott Judith. Régimódi, pénzbedobós játékgépek sípoltak hivalkodóan. Minden egyes asztal fölött egy csokor élénk színű léggömb díszelgett, és különféle dalok keveredtek az étterem minden sarkából, mert az éneklő pincérek megállás nélkül szolgálták fel a pizzát. Mintha száz meg száz kisgyerek rohángált volna fel-alá rikoltozva, nevetve.

Stefan elkísérte az étteremhez, de miután rémült pillantást vetett a neonszínű belső térre, inkább nem ment be.

– Ó, nem akarok betolakodni a lánybulira – mondta bizonytalanul, és olyan gyorsan eltűnt, hogy Elena azt gyanította, vámpírsebességét vetette latba.

– Áruló – dünnyögte, majd óvatosan kinyitotta az élénk rózsaszín ajtót. A temetőben Stefannal töltött idő után erősebbnek és boldogabbnak érezte magát, de itt se bánt volna némi támogatást.

– Üdv a Vidámvárosban! – csipogta egy mesterkélt derűs pincérnő. – Egyszemélyes asztalt kérsz, vagy már várnak a többiek?

Elena visszafojtotta a borzongást. El sem tudta képzelni, hogy valaki egyedül üljön be egy ilyen helyre.

– Azt hiszem, már látom is a többieket – mondta udvariasan, miután észrevette az egyik sarokból integető nagynénjét.

– Így képzeled te a csajos bulit, Judith néni? – kérdezte, ahogy az asztalhoz ért. – Én egy barátságos bisztróra gondoltam.

A nő a helyiség túloldala felé biccentett. Elena odanézett, és meglátta a húgát, amint lelkesen játszik az egyik automatán.

– Állandóan felnőtt helyekre cipeljük Margaretet, és elvárjuk tőle, hogy viselkedjen – magyarázta Judith néni. – Úgy gondoltam, ideje, hogy ő is jól érezhesse magát. Remélem, Bonnie és Meredith se fogja bánni.

– Határozottan úgy tűnik, hogy jól érzi magát – felelte Elena, ahogy kishúgát figyelte. Eszébe jutott, milyen ideges és feszült volt tavaly Margaret: ősszel felzaklatták a Fell's Church-i titokzatos események, meg Elena veszekedései Judith nénival és Roberttel, aztán persze letaglózta a nővére halála. Elena a tragédia után az ablakon át figyelte Margaretet, és látta zokogni. A kislány többet szenvedett, mint amennyit egy ötévesnek szabad lenne, még ha most már nem is emlékszik semmire.

Megvédelek, Margaret! – ígérte magában Elena hevesen, ahogy nézte a húga arcán ülő elszánt figyelmet, amivel a régimódi játéokra összpontosított. *Soha többé nem kell olyan szomorúnak lenned ebben az életben.*

– Jönnek a lányok? – érdeklődött óvatosan Judith néni. – Végül meghívtad őket?

– Ó! – zökkent ki Elena a mélázásból. Elvett egy marék patogatott kukoricát az asztal közepén lévő kosárból. – Mereditht nem tudtam elérni, de Bonnie jön. Neki tetszeni fog ez a hely.

– Naná, hogy tetszik, imádom az egészet! – helyeselt egy hang a háta mögött. Elena megfordult, és azonnal meglátta Bonnie selymes, göndör, vörös fürtjeit. – Főleg az arkifejezésedet, Elena. – Bonnie nagy barna szemében derű táncolt. A két barátnő pillantásában benne volt mindaz a *visszatértünk, visszatértünk, megkaptuk, amire vágytunk, és Fell's Church ismét olyan, amilyennek lennie kell*, amit nem mondhattak ki Judith néni előtt. Egymás karjába borultak.

Elena szorosan ölelte Bonnie-t, aki egy pillanatra a vállába tette az arcát. Törékeny teste kissé reszketett a karjában, és Elena rádöbrent, nem csak ő van félúton a boldogság és a bánat között. Rengeteget nyertek... de nagyon magas árat fizettek érte.

– Sőt – mondta Bonnie visszafogott vidámsággal, ahogy elengedte Elenát –, a kilencedik születésnapomat egy nagyon hasonló helyen ünnepeltem. Emlékszel a Hókuszpókusz Grillre? Az volt a *legmenőbb* hely általános iskolás korunkban. – Szeme talán könnyektől ragyogott ugyan, de állát elszántan felszegte. Elena csodálattal döbrent rá, hogy Bonnie jól akar mulatni, akár az élete árán is.

– Emlékszem arra a zsúrra – felelte, ugyanolyan könnyedén. – A tortádon valami fiúegyüttes képe volt.

– Korán értem – mesélte Bonnie vidáman Judith néninek. – Sokkal hamarabb rákattantam a fiúkra, mint a barátnőim.

A nagynéni felnevetett, és az asztalukhoz intette Margaretet.

– Jobb, ha még a műsor előtt rendelünk – mondta.

Elena elkerekedett szemmel tátozta Bonnie-nak, hogy „*Műsor?*”, mire barátnője vigyorogva vállat vont.

– Tudjátok, mit ennének? – kérdezte Judith néni.

– Van itt más is pizzán kívül? – tudakolta Elena.

– Csirkekrokkett – felelte Margaret, és leült az egyik székre. – Meghot dog.

Elena elmosolyodott húga borzas haja és boldog arckifejezése látán.

– Te mit kérsz, nyuszikám? – kérdezte.

– Pizzát! – válaszolt Margaret. – Pizzát, pizzát, pizzát!

– Akkor én is pizzát kérek – döntött Elena.

– Az itt a legfinomabb – helyeselt a húga. – A hot dognak fura íze van. – Ficáinkolt a széken. – Elena, jössz a balettbemutatómra? – kérdezte.

– Mikor lesz?

Margaret elfintorodott.

– Holnapután – felelte. – Hiszen *tudod*.

Elena gyorsan Bonnie-ra pillantott, akinek elkerekedett a szeme.

– A világért se hagynám ki! – mondta szeretetteljesen Margaretnek. Húga határozottan bólintott, és felállt a székéből, hogy elérje a pattogatott kukoricát.

Judith néni dorgálását és a félig-meddig dallamosan éneklő pincér érkezését kihasználva Bonnie és Elena lopva összemosolyogtak.

Balettbemutatók. Éneklő pincérek. Pizza.

Jó volt a változatosság kedvéért *ebben* a világban élni.

Asnap is verőfényes, meleg, szép nyári napra virradt. Elena lustán nyújtózkodott kényelmes ágyában, majd pólót és rövidnadrágot vett, és lement a konyhába egy tál gabonapelyhet reggelizni.

Judith néni épp Margaret haját fonta be az asztalnál.

– Reggelt! – mondta Elena, és tejet öntött a tálkába.

– Szia, álomszuszék! – felelte Judith néni, húga pedig fülig érő szájjal, lelkesen integetett. – Maradj nyugton, Margaret! Piacra megyünk – mondta Elenának. – Te mit csinálsz ma?

A lány lenyelte a gabonapelyhet.

– Kimegyünk Alaric meg az ismerőse elé a vasútállomásra, aztán velük leszünk – felelte.

– Az meg ki? – kérdezte összehúzott szemmel Judith néni.

Elena zavarba jött.

– Ó, ő, emlékszel, Tanner tanár urat helyettesítette töriből tavaly – nyögte; fogalma sem volt, hogy ebben a világban ez igaz-e.

Judith néni rosszállóan nézett.

– Nem idős ő ahhoz, hogy középiskolás lányokkal lógjon?

Elena a szemét forgatta.

– Már nem vagyunk középiskolások, Judith néni. Alaric alig hat évvel idősebb nálunk. És nem csak lányok leszünk ott. Matt és Stefan is jönnek.

Ha Judith néni így reagált arra a hírre, hogy Alarickel barátkoznak, Elena meg tudta érteni, miért óvakodott Meredith világgá kürtölni a kapcsolatát a férfival. A legokosabb volt várni pár évet, amíg az emberek már felnőttként gondolnak Meredithre. Itt senki sem tudta, mit élt át és tett már a lány, számukra csak egy átlagos tizennyolc évesnek tűnt.

Szerencse, hogy Judith néni nem tudja, hogy Stefan ötszáz évvel idősebb nálam – gondolta elfojtott vigyorral. *Szerinte még Alaric is túl idős hozzánk.*

Csöngettek.

– Itt vannak Matték – mondta Elena, és felállt, hogy a mosogatóba tegye a tálkát. – Este jövök!

Margaret néma könnyörgéssel bámult rá, így kitérőt tett az ajtó felé, hogy megszorítsa a kislány vállát. Még mindig attól fél, hogy nem jön vissza?

Az előszobában ujjal végigszántott a haján, mielőtt ajtót nyitott volna.

Az ajtóban azonban nem Stefan állt, hanem egy vadidegen. Egy nagyon jóképű vadidegen, vette észre Elena automatikusan, egy maga korabeli fiú: göndör, szőke haj, finom metszésű vonások, csillogó kék szem. Mélyvörös rózsaszín volt az egyik kezében.

Elena egy kicsit kihúzta magát, öntudatlanul hátrahúzta a vállát, és a füle mögé simította a haját. Imádta Stefant, de ettől még *megnézhetett* más fiúkat, nyugodtan beszélhetett velük. Elvégre is nem érzéketlen halott. *Már nem* – gondolta, és mosolygott a viccen, amit csak ő maga érthetett.

A fiú visszamosolygott.

– Szia, Elena! – köszönt vidáman.

– Caleb Smallwood! – lépett Judith néni az előszobába. – Nézzenek csak oda!

Elena megdöbbsen, de nem hagyta lelohadni a mosolyát.

– Tyler rokona vagy? – kérdezte nyugodtnak tűnve, miközben igyekezett feltűnés nélkül szemügyre venni a fiút, nem lát-e... Mit? Vértörkasságra utaló jeleket? Rádöbbsen, hogy nem is tudja, mi utalna ilyesmire. Tyler vonzó arcában mindig is volt valami állatias, főleg nagy, fehér fogai meg széles vonásai, de ez nem csak pusztán véletlen?

– Tyler az unokatesóm – felelte Caleb, és mosolya lassan kérdő grimasszá változott. – Azt hittem, tudod, Elena. A szüleimél lakom, amíg Tyler... haza nem jön.

Elena a fejét törte. Tyler Smallwood lelépett, miután Elena, Stefan és Damon legyőzték szövetségüket, a gonosz vámpír Klaust. Tyler terhesen hagyta ott a barátnőjét – és időnként túsát –, Caroline-t. Elena nem beszélt az Örökkel Tyler és Caroline sorsáról, így elképzelése sem volt, mi történhetett velük ebben a valóságban. Vértörkas egyáltalán Tyler? Terhes Caroline? És ha igen, vértörkas vagy ember növekszik benne? Elena kissé megrázta a fejét. Ez aztán a szép új világ.

– No, ne várasd már Calebet a tornácon! Engedd be! – intette a háta mögöl Judith néni. Elena félreállt, hogy Caleb beléphessen az előszobába.

Megpróbált kinyúlani az elméjével és megérezni Caleb auráját, hogy megállapítsa, veszélyes-e a fiú, de ismét téglafalba ütközött. Még nem szokott hozzá, hogy megint hétköznapi lány, és egyszerre borzasztóan védtelennek érezte magát.

Caleb egyik lábáról a másikra állt, úgy tűnt, zavarban van, így Elena gyorsan összeszedte magát.

– Mióta vagy a városban? – kérdezte, de majdnem fel is pofozta magát rögtön, hiszen nyilvánvalóan ismernie kéne ezt a fiút, erre megint úgy kezeli, mint egy idegent.

– Nos – felelte Caleb lassan –, egész nyáron a városban voltam. Fejre estél a hétvégén, Elena? – vigyorgott rá incselkedve.

A lány vállat vont, arra gondolt, mi mindent szenvedett el *valójában* a hétvégén.

– Olyasmi.

Caleb felé nyújtotta a rózsát.

– Szerintem ez a tiéd.

– Köszönöm szépen! – vette át Elena értetlenül. Ahogy megfogta a szárat, egy tövis megszúrta az ujját. Gyorsan a szájába kapta, hogy elállítsa a vérzést.

– Ne nekem köszönd! – felelte a fiú. – A tornác lépcsőjén volt, mikor ideértem. Biztos van egy titkos hódoló.

Elena a homlokát ráncolta. Az iskolában sok hódolója akadt, és ha mindez kilenc hónappal korábban történik, meg tudta volna tippelni, ki hagyna neki rózsát. Most azonban fogalma sem volt.

Matt viharvert Ford szedánja állt be a ház elé, és dudált egyet.

– Rohannom kell, Judith néni – hadarta Elena. – Itt vannak. Örülök, hogy láttalak, Caleb.

Görcsbe rándult a gyomra, ahogy Matt autója felé indult. Nem csak a Calebbel való találkozás van rá ilyen hatással, döbrent rá, miközben elbambulva forgatta a rózsaszárat a kezében. Hanem maga az autó is.

Matt vén Fordjában hajtott le a Wickery-hídról télen; pánikban, mert gonosz erők üldözték. Abban az autóban halt meg. Ahogy a

folyóba csapódott, betört az ablak, és a kocsi gyorsan megtelt jeges vízzel. Az összekarcolt kormány és az autó behorpadt motorházatője meg a rengeteg víz volt az utolsó, amit abban az életben látott.

De most itt állt előtte az autó: épen, mint Elena. Elhessegette a halála gondolatát, és integetett az anyósülésen ülő Bonnie-nak, aki nek lelkes arca látszott a szélvédőn át. Nyugodtan elfeledkezhet a régi tragédiákról, hiszen most már meg sem történtek.

Meredith elegánsan üldögélt a házuk előtti hintán, fél lábbal löködte magát előre-hátra. Erős, hosszú ujjai mozdulatlanok voltak; sötét, egyenes haja a vállára omlott; arcán a szokásos nyugalom ült.

Egyáltalán nem látszott rajta, milyen vadul, feszülten jár az agya, hogy aggodalmak és tartaléktervek foglalkoztatják a hűvös felszín alatt.

Tegnap megpróbálta kideríteni, hogyan változtatta meg az Örök varázslata az ő és a családja sorsát, főleg a testvére, Christian szempontjából, akit Klaus több mint egy évtizede rabolt el. Még nem értett mindent, de kezdett rádöbbenni, hogy Elena alkujának sokkal súlyosabb következményei lehetnek, mint ahogy azt bármelyikük is képzelte.

Ma azonban csak Alaric Saltzmanon járt az esze.

Ujja idegesen dobolt a hinta láncán, de észbe kapott, és gyorsan abbahagyta.

Meredith az önuralomban találta meg az erejét, és ha kiderül, hogy Alaric, a barátja – legalábbis a barátja volt... mielőtt elhagyta a várost, azt is megígérte, hogy eljegyzi, tehát majdnem a vőlegénye – meggondolta magát a külön töltött hónapok alatt, nos, akkor senki, maga Alaric sem fogja látni, mekkora fájdalmat okoz ez neki.

Alaric az elmúlt hónapokban Japánban kutatta a paranormális tevékenységeket, márpedig ez egy parapszichológus doktorandusz számára valóra vált álmom. Unmei no Sima, a Kárhozat Szigete tragikus történetét tanulmányozta, egy kis közösségét, ahol a gyermekek és a szülők egymás ellen fordultak, s ezzel segített Meredithnek és barátainak megérteni, mit műveltek Fell's Churchcel a kicunék, és hogyan lehet küzdeni ellenük.

Alaric dr. Celia Connorrrel, egy törvényszéki antropológussal dolgozott együtt Unmei no Simán. A fiatal nő képzett doktor létére egyidős volt a férfival: csak huszonnégy éves, tehát nyilvánvalóan egy zseni.

A levelei és e-mailjei alapján Alaric remekül érezte magát Japánban. Az pedig biztos, hogy nagyban egyezett az érdeklődési körük dr. Connorrrel. Talán jobban, mint Meredithszel, aki hiába volt érett és intelligens, csak nemrég ballagott el egy kisváros középiskolájából.

Meredith gondolatban megrázta magát, és kiegyenesedett. Nevetségesen viselkedik, aggódik amiatt, hogy Alaric jóban van egy kolléganőjével. Legalábbis eléggé biztos volt benne, hogy nevetségesen viselkedik. Nagyjából biztos.

Szorosabban markolta a hinta láncát. Vámpírvadász a mestersége. Kötelessége megvédeni a városát, és a barátaival már *meg is védte*. Nem holmi átlagos kamasz, és biztos volt benne, hogy ha kell, képes ezt ismét bebizonyítani Alaricnek, dr. Celia Connor ide vagy oda.

Matt vén csotrogány Fordja pufogva állt le a házuk előtt. Bonnie ült elől Mattel, Stefan és Elena pedig szorosan egymás mellett hátul. Meredith felállt, és átment a gyepen az autóhoz.

– Minden rendben? – kérdezte Bonnie elkerekedett szemmel, ahogy kinyitotta az ajtót. – Olyan a képed, mintha csatába indulnál.

Meredith közömbös arckifejezést öltött, és igyekezett más magyarázatot találni, mint hogy „*Aggódok, vajon szeret-e még a pasim*”. Gyorsan és könnyen felismerte, hogy van még egy oka a feszültségre, ami még igaz is.

– Bonnie, most már mindenkire az én kötelességem vigyázni – jelentette ki. – Damon meghalt. Stefan nem akar embert bántani, ezért tehetetlen. Elenának már nincs semmi Ereje. A kicunékat legyőztük ugyan, de magunkat attól még meg kell védenünk. Egy percre sem feledkezhetünk meg az óvatosságról.

Stefan közelebb húzta magához Elenát.

– Még mindig itt vannak az Erő-vonalak – mondta –, amelyek oly vonzóvá teszik Fell’s Churchöt a természetfölöttiek számára, és generációk óta vonzanak ide mindenféle lényeket. Érzem a vonalakat. És mások, más *lények* is meg fogják érezni őket.

Bonnie ijedten emelte meg a hangját:

– Szóval *meg fog ismétlődni* minden?

Stefan az orrnyergét dörzsölte.

– Nem hiszem. De valami más megtörténhet. Meredithnek igaza van, fő az éberség. – Megpusztilta Elena vállát, és a hajához simította az arcát.

Az mindenesetre világos, gondolta Meredith savanyúan, hogy *ezt* a bizonyos természetfölötti lényt mi vonzza Fell’s Churchbe: nyilván nem a térséget keresztező Erő-vonalak.

Elena egy szál sötétvörös rózsával játszadozott, biztosan Stefántól kapta.

– Csak emiatt aggódsz, Meredith? – kérdezte könnyedén. – A Fell’s Church-i kötelességeid miatt?

Meredith érezte, hogy kissé elpirul, hangja azonban kimért és nyugodt volt.

– Szerintem ez épp elég ok az aggodalomra, szerinted talán nem?
Elena elvigyorodott.

– Persze, gondolom, elég. De más okod nincs rá? – Bonnie-ra kacscintott, akinek nyugtalan arca erre ellazult. – Kit ismerünk, akit biztosan le fog nyűgözni mindaz, amiről beszámolhatsz? *Főleg*, ha megtudja, hogy a történetnek még nincs vége?

Bonnie teljesen hátrafordult az ülésen, mosolya egyre szélesebb lett.

– Ó! Ó! Már értem. Alaric nem is lesz képes bármi másra gondolni, igaz? Se bárki másra.

Most már Stefan válla is ellazult, a vezetőülésen pedig Matt kuncogott, és a fejét rázta.

– Szép kis hármas! – mondta kedvesen. – Nekünk pasiknak esélyünk sincs.

Meredith egyenesen előrenézett, és kissé megemelte az állát, tudomást sem vett a többiekről. Elena meg Bonnie túl jól ismerték, és amennyit ők hárman már összemesterkedtek együtt, tudnia kellett volna, hogy egy perc alatt keresztüllátnak a tervén. Beismernie persze nem muszáj.

A kocsiban uralkodó komoly hangulat azonban felengedett. Meredith rádöbbsent, hogy a többiek szándékosan viccelődnek: óvatosan, szeretettel, játékos ugratással igyekeznek enyhíteni az Elenát és Stefan biztossan kízó fájdalmát.

Damon meghalt. És bár a Sötét Dimenzióban töltött idő során Meredithben gyanakvó, bizalmatlan tisztelet ébredt a kiszámíthatatlan vámpír iránt, Bonnie pedig valószínűleg valami mélyebbet érzett, Elena *szerette* őt. Tényleg szerette. És bár a kapcsolatuk finoman fogalmazva is problematikusan alakult már évszázadok óta, Damon akkor is Stefan bátyja volt. Stefan és Elena gyászoltak, ezt mindenki tudta.

Egy perccel később Matt a fiúra nézett a visszapillantó tükörben.

– Te – mondta –, most jut az eszembe. Ebben a valóságban nem tűntél el halloweenkor: szélső elkapó maradtál, és egészen az állami bajnokságig vittük a focicsapatot. – Elvigyorodott, és Stefan arcán őszinte öröm ragyogott fel.

Meredith majdnem el is felejtette, hogy Stefan játszott Mattel a gimis focicsapatban, mielőtt Tanner, a történelemtanáruk meghalt a halloweeni kísértetházban, és minden tönkrement. Elfelejtette, hogy a fiúk jó barátok voltak, sokat sportoltak és lógtak együtt, annak ellenére, hogy mindketten szerelmesek voltak Elenába.

És talán még mindig mindketten szerelmesek Elenába? – tűnődött, és szempillája alól gyorsan Matt tarkójára pillantott. Nem tudta biztosan, mit érez a fiú, de mindig is olyan srácnak tűnt, aki ha egyszer szerelmes lesz, az is marad. De olyannak is, aki bármit is érez, túl tisztességes ahhoz, hogy tönkretegye egy pár kapcsolatát.

– Rádadásul – folytatta Matt –, mivel az állami bajnokcsapat irányítója voltam, kapkodtak utánam az egyetemek. – Elhallgatott, széles, büszke mosoly ült ki az arcára. – Kiderült, hogy teljes ösztöndíjat kaptam a Kenti Egyetemről.

Bonnie visított, Elena tapsolt, Meredith és Stefan lelkesen gratuláltak.

– Én, én jövők! – mondta Bonnie. – Úgy tűnik, ebben a valóságban jobb jegyeket szereztem. Ami valószínűleg könnyebb is volt, hiszen az egyik legjobb barátnőm *nem* halt meg az első félévben, így tudott korrepetálni.

– Na! – tiltakozott Elena. – Meredith mindig is jobb tanár volt nálam. A rossz jegyeket nem kenheted rám!

– A lényeg – folytatta Bonnie –, hogy bejutottam egy négyéves egyetemre, a Dalcrestre! A másik életünkben még csak nem is

jelentkeztem egyetemre, olyan bénák voltak a jegyeim. Ápolónőnek akartam tanulni a főiskolán, mint Mary, bár nem vagyok benne biztos, hogy tényleg ápolónőnek találtak ki, mert ami a vért meg a testnedveket illeti: *fúj!* Na mindegy, anyukám ma reggel javasolta, hogy még szeptember előtt vegyünk nekem néhány cuccot a kollégiumba. – Megvonta a vállát. – Tudom, hogy nem egy Harvard, de azért én elég izgatott vagyok.

Meredith halkán csatlakozott a gratulálók kórusához. Ami azt illeti, *ő* bejutott a Harvardra.

– Ja! És ezt figyeljétek! – Bonnie ugrált az ülésen az izgalomtól. – Ma reggel összefutottam Vickie Bennett-tel. Él és virul! Azt hiszem, nagyot nézett, amikor megöleltem. Elfelejtettem, hogy nem igazán voltunk barátnők.

– Hogy van? – kérdezte Elena kíváncsian. – Emlékszik valamire? Bonnie a fejét rázta.

– Jól néz ki. Nem igazán kérdezhettem meg tőle, hogy mire emlékszik, de egy szót sem szólt halálról vagy vámpírokról vagy ilyesmi. Bár mindig is elég uncsi volt a csaj, nem? Elmesélte, hogy a hétvégén összefutottatok a városban, és tanácsot adott neki, milyen színű szájfényt vegyen.

Elena felvonta a szemöldökét.

– Tényleg? – majd bizonytalanul folytatta: – Csak nekem van fura érzésem ettől az egésztől? Mármint csodás minden, félreértés ne essék. De akkor is fura.

– Olyan *kusza* – mondta Bonnie. – Persze hálás vagyok, hogy elmúlt minden szörnyűség, és mindenki jól van. Boldog vagyok, hogy visszakaptam az életem. De az apám leüvöltötte a fejem ma reggel, amikor megkérdeztem, hol van Mary. – Mary az egyik nővére volt, Bonnie-n kívül már csak *ő* lakott otthon. – Azt hitte, szórakozom

vele. Mint kiderült, Mary három hónappal ezelőtt összeköltözött a barátjával, és sejthetitek, mit szól ehhez apám.

Meredith bólintott. Bonnie édesapja tipikus óvó-féltő apuka volt, és igencsak régimódián viszonyult a lányai pasijaihoz. Ha Mary a barátjához költözött, igen pipa lehet az öreg.

– Mi is sokat veszeksztünk Judith nénivel, szerintem legalábbis. De fogalmam sincs, miért – vallotta be Elena. – Nem kérdezhetek rá, hiszen tudnom kéne.

– Miért is nem tökélletes minden! – sóvárgott szomorkásan Bonnie. – Szenvedtünk már épp eleget, vagy nem?

– Semmi kifogásom a kuszasággal, ha cserébe visszatérhetünk a való életbe – mondta komoly képpel Matt.

Meredith törte meg a hirtelen támadt csendet; igyekezett elhessegetni a komor gondolatokat.

– Szép a rózsád, Elena – szólalt meg. – Stefantól kaptad?

– Nem, valaki mástól – felelte a lány. – A tornácon volt ma reggel. – Forgatta a virágot az ujjai közt. – De nem a mi utcánk kertjeiből való. Ilyen szép rózsát ott senki sem nevel. – Incselkedve Stefanra pillantott, a fiú ismét megfeszült. – Kész rejtély.

– Biztosan egy titkos hódoló küldte – mondta Bonnie. – Megnézhetem?

Elena előreadta a virágot. Bonnie óvatosan körbefordította a száránál fogva, minden oldalról megszemlélte.

– Csodaszép – mondta. – Egy tökélletes szál rózsa. Milyen romantikus! – Ájúldozást színlelt, a homlokához emelte a virágot. Aztán összerezzen. – Aú! Aú!

Vér futott le a karján. Sokkal több vér, mint amennyi kicsordulhat, ha az ember tövisbe nyúl, vette észre Meredith, és már nyúlt is a zsebébe egy zsebkendőért. Matt lehúzódott az útról.

– Bonnie... – kezdte.

Stefan levegő után kapott, és előrehajolt, szeme elkerekedett. Meredith elfeledkezett a zsebkendőről; megijedt, hogy a vér hirtelen látványától Stefanon úrrá lesz vámpír énje.

Matt levegő után kapkodott, Elena pedig felcsattant:

– Egy fényképezőt, gyorsan! Valaki adja ide a mobilját! – Olyan parancsoló volt a hangja, hogy Meredith automatikusan a kezébe nyomta a telefonját.

Ahogy Elena Bonnie-ra irányította a fényképezős mobilt, Meredith végre meglátta, mi rémítette meg a többieket.

A Bonnie karján lecsurgó vér hurkokat és görbéket formált a lány csuklója és könyöke között. A csörgedező vér újra és újra egy nevet írt le. Ugyanazt a nevet, ami Mereditht is nyomasztotta már hónapok óta.

celiaceliaceliacelia